

[Fiskeriministeren.]

holdes i live, først i Skotland og nu i De Forenede Stater. Det har faktisk vist sig på en forstemmende måde, at selv om vi stod med meget stærke saglige argumenter over for de pågældende lande — for det gjorde vi, og hetzen var usaglig — så har det ikke dæmpet den så forfærdelig stærkt, og jeg har indtryk af, at man fra de kredse, der rejser disse stemninger imod os, ikke har været særlig villig til at lytte til saglige argumenter. Jeg kan nævne, at den arbejdsgruppe af sagkyndige biologer, som har fået pålagt den opgave at undersøge, hvorvidt det danske fiskeri af laks ved Grønland kunne have nogen nævneværdig indflydelse på bestanden og på opgangen i floderne i Canada, USA og Skotland og andre steder, har udtalt, at det har det ikke, men denne udtalelse har overhovedet ikke, så vidt jeg har set, været kommenteret eller søgt imødegået på saglig måde i de pågældende lande. Så jeg kommer vist til at tilstå, at det, der er sket, ikke er tilstrækkeligt. I alle tilfælde er angrebene på os fortsat, men vi har sagt det til dem, som var det sagligt rigtige, vi har givet dem oplysninger, som burde kunne standse sådanne angreb på os. Og én ting må jeg da også sige: heldigvis står regeringerne i de pågældende lande jo ikke bag ved de angreb, der rettes på os. Den amerikanske regering har stemt, og det har den engelske også, for de restriktioner, der blev aftalt sidste sommer i London og i Canada, i laksefiskeriet og har dermed i virkeligheden sagt, at for 1971 for Nordvestatlantens vedkommende og for 1971 og 1972 for Nordøstatlantens vedkommende er man tilfreds med, at Danmark nu foretager disse indskrænkninger, hvorefter man har forbeholdt sig at forhandle videre med os, når resultatet af de videnskabelige undersøgelser, der samtidig skulle finde sted, er afsluttet. Men jeg vil naturligvis gerne modtage ideer til, hvad man yderligere kunne foretage sig. Nu skal jeg jo i morgen svare på et spørgsmål om, hvad vi har gjort, og kan måske forbeholde mig at vente med det væsentligste deraf til spærgetiden i morgen.

Hovedsagen er altså, at det har været ganske overordentlig vanskeligt at få ørenlyd for saglige oplysninger og saglige argumenter i den pågældende sag.

Da det ærede medlem hr. Risgaard Knud-

sen begyndte med at takke mig for det initiativ, jeg her havde taget, regnede jeg med og håbede på, at han så også ville støtte lovforslaget, men så kom det frem, at det ærede medlem ikke syntes, man skulle lægge afgifter på laksefiskerne, men udelukkende lade staten betale; derfor ved jeg egentlig ikke rigtig, hvor jeg er henne med det ærede medlem, om han vil støtte lovforslaget eller han ikke vil. Men det får vi nok rede på.

Det ærede medlem omtalte laksefiskerne som en snæver kreds. Ja, ja, det er jo altså alle danske laksefiskere, der er tale om, også dem, som fisker laks i Østersøen og andre steder, så det er ikke så snæver en kreds, det er faktisk hele kredsen. Jeg har følt det sådan — og det tror jeg også de andre, som deltog i kommissionsforhandlingerne i London, har følt — at det spillede en vis rolle, når vi talte med de andre lande om det, at man kunne sige til dem: ja, afgiften bæres jo foruden af staten også af de fiskere, som fanger laksen; hvilket jo i alt fald ikke skulle kunne anspore dem til at fange flere.

Det ærede medlem hr. Risgaard Knudsen stillede mig et utålmodigt spørgsmål om, hvorfor det trækker ud med forelæggelsen af den omtalte konvention. Den er jo knyttet til lovforslaget om internationale reguleringsforanstaltninger, og dette forslag foreligger faktisk udarbejdet, men venter på en stillingtagen fra det grønlandske landsråd, som vi er nødt til at afvente i henhold til de aftaler herom, vi har med Grønland.

De ærede medlemmer hr. Henry Sørensen og hr. Risgaard Knudsen spurgte, hvorfor lystfiskerne eller sportsfiskerne — vi bruger vist begge udtryk i flæng — ikke er med i dette, og hvorfor vi ikke har fisketegn, for i så fald ville de jo være med. Nu er det jo nok en lille kreds af sportsfiskerne, der tager laks her i landet, som det er værd at nævne. Jeg kender såmænd ikke rigtig omfanget deraf, for det får vi vel næppe nogen nøje indberetning over, men der bliver da fanget nogle laks også af sportsfiskere. Der er det at sige til det, at når de ikke er taget med her, for det kunne man i og for sig godt have gjort, så er det, dels fordi det ville være fuldstændig ukontrollabelt og i alt fald så dyr en kontrol, at det slet ikke kunne svare regning at tage dem med, dels fordi man må sige, at laksefiskerne i sportsfiskernes kreds selv betaler en hel del til udsætning. Det var